Ч. 203. Неділя 24 (11) вересня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Іменоване нового міністра війни. — По дорожненій бучи у Відни. — В справі скликаня хорватского сойму. — По смерти Столипіна. — Чи абдикация царя Петра сербского?

Віденьскі і инші ґазети звертають увагу не лиш на холодний тон цісарского розпорядженя в справі димісиї міністра війни ґен. Шенайха, але ще більше на титул, який знаходить ся у відручнім цісарскім письмі до новоіменованого міністра. Доси кождий австрийский міністер війни мав титул спільного або загального-державного міністра війни, по німецки „Reichskriegsminister“. Тепер в письмі до бувшого міністра війни Шенайха знаходить ся ще давний титул, але в письмі до его наслідника говорить ся вже лиш о міністрі війни. Говорять отже, що в тій зміні титулятури знаходить ся уступка для Угорщини в справах войскових.

Якої шкоди наробила у Відни послідна буча ізза дорожнечі, можна побачити із слідуючих чисел: Знатоки оцінили шкоди пороблені підчас послідних розрухів на Оттакрінґу на 100.000 К, в другій части міста на 40.000 К, в семій на 40.000 К. З арештованих осіб віддано 248 до суду карного, 15 до суду повітового, 21 укарано поліцийно, а 35 випущено на волю. Загальна сума шкід нароблених в неділю доходить після оцінки знатоків до 300.000 корон. З пострілених згинули доси 3 особи. Кажуть, що у богато арештованих знайдено сірники і льонти, набиті револьвери і кілька вистрілених.

Проводир селяньскої партиї в Хорватиї, пос. Стефан Родіч оголосив відозву до всіх партий в краю, щоби устроювали збори і внесли до Цісаря телеґрафічно просьбу о як найскорше скликане хорватского сойму в цїли ухваленя реформ адміністрацийних і господарских для селян.

Вчера відбула ся перед київским военним судом розправа против Баґрова. Суд военний засудив Баґрова на кару смерти через повішене.

Коли повірити донесеням росийских ґазет, то Баґров мав ще й спільників. Так доносить „Нов. Время“, що якийсь Муравев, котрий в день перед приїздом Столипіна застрілив ся, був спільником Баґрова і він то якраз мав застрілити Столипіна. По самоубистві Муравева прийшла на Баґрова черга виконати замах.

Рівночасно надходять ще й инші вельми цікаві і характеристичні вісти про місию Баґрова. „W. Allg. Ztg.“ довідуєсь з достовірних жерел петербурґских, про факти, з котрих — як каже — можна вносити, що Баґров мав намір убити царя. Замах на царя мало що єму не удав ся. Баґров підчас представленя пішов до царскої льожі і вже вхопив був за клямку від дверий, коли якийсь офіцир з царскої сьвити, що знав Баґрова яко тайного аґента поліцийного, спитав єго, чого він хоче. Баґров відповів єму, що хоче щось важного сказати Столипінови. Тоді той офіцир сказав єму, що Столипіна нема в царскій льожі і казав єму іти на партер. Позаяк замах на царя не удав ся, Баґров застрілив Столипіна.

В двірских кругах петербурґских оповідають собі, що найстарша донька царя по другім акті відчула якийсь невисказаний страх і просила батька, щоби вийшов з нею з театру. Цар не послухав її просьби, але щоби доньку успокоїти, вийшов з нею до сальону коло льожі і тому не був присутний підчас замаху а вернув, аж коли роздав ся вистріл.

Що стало ся з Кулябком? Одні говорять, що єго арештовано, другі що він втік і десь укриває ся. Здає ся, що ані одно ані друге не єсть правдою, бо шеф київскої поліциї Кулябко заявляє в „Нов. Времени“, що він не поручав Баґрову стереженя Столипіна. Що однак і тайна поліция не єсть нині вже безпечна від революціоністів та що цар і єго найблизші прислужники не можуть вже на неї спустити ся, виходить хоч би з того, що цар независимо від слідства в справі замаху на Столипіна зарядив строгі доходженя в справі розслідженя діяльности київскої поліциї полі-

Живий небіжчик.

(З францускаго — Генрика Кістемакерса).

Власне я мав уже зійти з палуби до кабіни, коли приступив до мене один подорожний, елеґантний а сумний, як се я замітив підчас обіду, і сказав:

— Яка гарна ніч, правда, пане?

— Прегарна, справді.

— Висїдаєте в Александриї?

— Так, завтра.

— Прибудемо там рано. Побачите ту хорошу мрію, оповиту барвними египетскими мраками, золотими і рожевими. Не знаю нічого величавійшого над се місто, що виглядає як зїжена на краю пустині піна. Подумайте, я зїздив всі части сьвіта, у всіх напрямах, але того виду я не забув. Знаю лише одну річ на сьвіті, гарнійшу в моїх очах.... Се Париж. Ви знаєте Париж?

— Я Парижанин і звідтам їду.

— Ах, я не сумнївав ся. Відшукаю Парижанина серед товпи з замкненими очима.

Нахилив ся, немов глядячи хвильку на сьвітлисті арабески, що вибігали по боках корабля і вишептав:

— Щасливий чоловік!

Звернув ся до мене, глянув мені нагло в очи і сказав, немов горячо вибухаючи:

— О, так, ви щасливі! Навіть не знаєте, до якого степеня... Ах, Париж! Гляньте на мене. Маєте перед собою чоловіка, що обожає Париж, що має єго в своїй крови, а ніколи єго більше не побачить! Чи знаєте щось страшнійшого?

— Добрий пташок — подумав я собі. — Заборона пробуваня в Парижи... Отже якийсь давний злочинець, ґалерник... Справді, добре удає.

Отже я відозвав ся до него чемним рівнозначником:

— Ви вигнанець?

— Ще гірше, пане — відповів з великою простотою. — Я умер....

Вираз мого лиця під впливом того незвичайного візнаня мусів проявляти дивне враженє, бо він додав з поспіхом:

— Ні, ні! Не бійте ся нічого! Не говорите з божевільним! Не дивіть ся так... прошу, не дивіть ся так трівожно, як би хотїли втечи передо мною. Нїчо вам не стане ся, я найспокійнїйший, найсмирнїйший чоловік на сьвіті. Коротка істория мого житя викаже се найліпше. Бо певно здогадуєте ся в тім якоїсь підозріної історії. Правда? Коли по смерти ще проходжую ся так на вільнім воздусї, по палубі корабля, то мусить в тім бути якась істория.

Засьміяв ся коротко.

— І слово даю, що вона зовсїм забавна. Маєте пять мінут часу?

Я подумав, що ліпше буде не противити ся.

— Чомуж би ні? Цілу ніч, як хочете.

— Ні, лише пять мінут. Чим скорше оповім, тим цікавійше.

Ми сїли напротив, він закурив циґаро і сказав:

— Вам певно звістне імя Де Сен-Ме?

— Знаю дуже добре — відповів я — то імя, а також і твори того великого мистця тонів.

— Добре. Сен-Ме, знаменитий Сен-Ме, автор „Гераклеса“, даваного вчера тисячний раз, автор „Мариї“ та инших опер, що тішать ся величезним успіхом в послідних десятьох роках. Бідолашний великий Сен-Ме, що вмер, не зазнавши за житя слави!...

— Як то?

— Ну, так! І в тім ціла траґедия... Сен-Ме жиє.... Не робіть так здивованих очий... Запевняю вас, що Сен-Ме жиє! Є се така правда, як то, що я сам, як мене тут живого бачите перед собою, що я сам умер. А все то навіть дуже просте: бо Сен-Ме і я се одна і та сама особа.

— Ах! — відозвав ся я чим раз більше занепокоєний.

— Алеж се дуже просте. Перед десяти роками я бідував. Мій „Концерто“ в сали Кольонна принято байдужно, опера „Мария“ упала, одним словом мені не щастилось. Вкінци я удав ся на кілька місяців до малої закутини в Бретанії, щоби тут застановити ся над даль-

тичної і се дїло повірив сенаторови Трусевичеви.

З приводу зарядженних доходжень в дїяльности київскої поліциї пише „Россія": Суть рани вимагаючі енерґічного лїченя. Коли ревізия ведена сенатором Трусевичем ствердить єствоване такої рани, то суспільність російска може бути певна, що правительство без надуми з великою енерґією зарадить злому.

Невжеж мав би в Сербії настати якийсь новий переворот? До „Köln. Ztg." доносять з Білграду, що там зроблено заговор, маючий на цїли усунене царя Петра а покликане на престол теперішного наслїдника престола кн. Александра. Кн. Александер порозумів ся з ґрупою політиків і офіцирів, котра наміряє змусити короля Петра до абдикациї в виду факту, що брав участь в заговорі з 1903 р., а недопустити до того, щоби на тронї засїв кн. Юрий. В тій цїли ще за житя царя Петра мав би кн. Александер засїсти на престолї. Як би так дїйстно мало бути, то оправдалась би в сїм случаю приповідка: „Який батько такий син, видрапали з бочки сир — сербску корону".

Новинки.

Львів, 22 вересня 1911.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар зволив надати титулярному вахмайстрови краєвої команди жандармериї ч. 5 у Львові Луцї Лисякови у Львові в признаню его довголїтної і дуже успішної служби срібний хрест заслуги.

† **Бл. п. Є. Е. Филип Залєский** був вже від довшого часу недужий і їздив часто до Навгайму лїчити ся, а в послїдних часах перебував постійно в Трускавци. Смерть наступила около 11 год. перед полуднем. Є. Е. п. Міністер для Галичини, Вацлав Залєский, котрий від кількох днів не відступав від свого батька, покликаний у важних справах до Відня, застав батька вже неживого. Тїло бл. п. Филипа Залєского буде нинї спроваджене до Львова а похорон відбуде ся в понедїлок дня 25 с. м. з лат. Архікатедри на Личаківске кладовище. На похорон прибудуть Є. Е пан Міністер справ внутрішних в товаристві секретаря міністерияльного гр. Юрия Водзїцкого і шеф секциї п. І. Клеберґ.

— **Краєва Рада шкільна** надала Кар. Чайківскому, проф. академічн. ґімназиї у Львові посаду учителя при VI ґімназ. у Львові; — надала титул професорів дїйстним учителям шкіл середних: дрови Чесл. Нанке і Ів. Оржеховичеви в Самборі; Ант. Герцїґови і Волод. Драбікови в II поль ґім. в Станиславові, Алекс. Бойцунови в ґімн. в Самборі; Филем. Меланцї в ґімн. в Бродах; — іменувала заступником учителя Фил Бржезїцкого в ґім. в Золочеві.

— **Конкурс.** Руска Тов. Педаґоґічна у Львові розписує отсим конкурс на одноразову підмогу в квоті 120 К з фундациї ім. Романа Алексієвича для учителїв і учительок або вдів і сиріт по учителях шкіл народних рускої народности. Першеньство до одержаня мають: а) зовсїм убогі сироти по учителях шкіл народних, котрі поводять ся взірцево і роблять в науках відзначаючі поступи, б) зовсїм убогі учителї шкіл народних, котрі свої дїти до шкіл посилають; в) убогі учителї шкіл народних, котрі також свої дїти до шкіл посилають. Поданя належить вносити до Руск. Товариства педагоґічного ул. Мохнацкого 12, найдальше до 20 падолиста 1911 разом з леґатами під а)б)в). За Видїл: о. Тит. Войнаровский, голова, Конст. Малицка, секретарка.

— **Крадежі.** Офіциялови судовому п. Скульскому при ул. Длуґоша 28 вкрадено портфель, в котрім було 1060 К. — Якісь невислїджені досі злодії добули ся онегди до мешканя техніка п. Руд. Вестрайха при ул. сьв. Тереси і вкрали ему та его співлокаторам ґардеробу вартости 210 К.

— **Наслїдки дорожнї.** Властитель дому при ул. Личаківскій п. В. М. прихопив вчера рано якогось чоловіка, котрий найспокійнїйше в сьвітї набирав на тачки бараболю і капусту, яку виніс із пивницї. Прихоплений оправдував ся, що не єсть злодїєм, лиш з тої причини, що вже не може виживити своєї родини, рішив ся на такий крок. П. М. пустив бідняґу, котрий виглядав справдї на порядного чоловіка і дав ему трохи бараболї.

— **Дрібні вісти.** Скликані на завтра, недїлю, соціяльно-демократичною партиєю збори в справі дорожнї заказала поліция. — В Бродах з причини епідемічної шкарлятини власти шкільні продовжили ферий аж до 25 с. м. — У Львові збанкротував купець Йосиф Мор; довги товарові виносять 85.000 К а довги в грошех 24.000 К. — Панна Домінїківна згубила ручну торбу, в котрій крім пуляреса була — заручинова обручка. — Фірер кр. оборони Ружичка привіз онегди з Перемишля рекрута Чорняка і мав его відставити до касарнї при ул. сьв. Петра. Рекрут в Костельній улици скористав з нагоди і втїк.

— **Відозва в справі парцеляций.** Я вже від ряду лїт працюю над статистикою парцеляцийного руху в рускій части Галичини і Буковини і впливу парцеляциї на житє-бутє наших селян і саме тепер хочу оголосити еї друком, та коли побачив, як вийшла статистика наших бюр, хотїв бим мою працю ще перед друком доповнити і поправити нотатками других і тому прошу всїх людий доброї волї, подати менї можливо як найскорше, точні дати і вказівки в тих справах, які їм суть знані, за що наперед щиро дякую. Рівночасно заявляю, що подані вісти буду (на бажанє) уважав яко строго довірочні. Видатки почтові радо зверну, або дам релютум на Рідну Школу. Інформуючи прошу держатись слїдуючого порядку: 1) Де і коли який небудь маєток продано в дорозі парцеляциї? 2) Его обшар в морґах (коли не докладно, то хоч в приближеню) і цїни побирані за поєдинокі морґи. 3) Хто переводив парцеляцию, чи власник сам, чи може який посередник? Его назвиско і адреса. 4) Хто робив контракт, чи інтабуляцию переведено совісно, чи є може які браки і які? 5) Чи попереднї довги зовсїм сплачено, чи може набувці парцеляцийні переняли довги на себе і як они на тім вийшли. 6) Чи розпарцельовано цїлість, вглядно що сталось з двором, а що з нерозпарцельованою рештою? 7) Яку часть купили місцеві, яку замісцеві, та звідки прибули чужі люди і яка їх народність? 8) Чи люди вдоволені з переведеної парцеляциї? 9) Де і що тепер парцелює ся. Подати докладно село і назвище власника? 10) Які маєтки селяни хотїлиб тепер закупити в дорозі парцеляциї і що їм стоїть на перешкодї. — *Василь Сїдельник*, в Явірнику рускім, почта Улюч коло Сянока.

шою своєю будучиною а рівночасно щоби тим чином поробити скромні ощадности, вказані просто бідою. Отже одного рана, розгорнувши котрусь з париских часописий, вичитав я несподївано, що я вмер.

— Як то?

— Ляконїзна телєґрама аґенциї Гаваса доносила, що я утонув, випавши підчас бурі з човна недалеко побережа Кесан. І нїколи я потім не довідав ся, яким таємним замислам невідомого менї кореспондента я завдячував сю вістку. То певне, що она рішила про моє житє.

— Вість про вашу смерть рішила про ваше житє?

— Зараз вас переконаю. В одній хвили постановив я піти до телєґрафічного уряду і заперечити жалобній а невірній вістцї. Але телєґрафічна стация була віддалена о чотири кільометри від мого мешканя. В часї дороги я обчислив, що кожде слово буде коштувати одно су... Десять депеш, висланих до десятьох головних дневників, заважило би в моїм буджетї сумою тим значнїйшою, що непередвидженою.

Отже я сїв на придорожнім камени і глядячи на море, подумав: Як же то було би цїкавим довідати ся, що говорять про мене по смерти! Тому я постановив зачекати аж до позавтра з запереченями.

Скажу вам коротко: часописи принесли чудові некрольоґи та статї. Вправдї кількох близших приятелїв обрихало мене болотом, оголошуючи незвичайні леґенди про моє приватнє житє. Але тим лише подразнили цїкавість тих, котрі мене зовсїм не знали. Тї властне славили мене під небеса. В кількох годинах я став ся найцїкавійшою особистю дня, особистостию актуальною, що викликує найглубше співчутє і найживійший інтерес. Статї такі дуже легко писати завдяки готовим вже шабльонам. Віднаходить ся просто цїлі готові вже реченя, написані колись давнїйше, пр. по смерти такого Бізета, а котрі стали ся вже публичною власностию. Остаточно признано менї загально ґенїяльний талан і тому опера „Мария", виставлена на ново, осягнула нечуваний триюмф. Так само добули партицию „Гераклеса", що дрімала спокійно в театральній бібліотецї, взяли ся з поспіхом до вистави і оплескували єї з одушевленєм.

А я тимчасом сидїв дальше в Бреганії, бо зміркував, що було би тепер найбільшою дурницею воскреснути. Ви, що перед хвилею уважали мене за божевільного, уявите собі надлюдску моральну силу, якої я мусїв уживати, щоби й дальше зберігати мовчанку. Я побачив, що положенє померлого автора не дасть ся зовсїм порівнати з положенєм автора живучого. Покійний автор видає свої твори з легкостию, про яку живучий поняти не має. При виставлюваню своїх творів осягаю такі триюмфи, я ких автори живучі не зазнають нїколи. Але мушу доповісти вам конець тої історії.

Я мав спадкоємника: свояка, послїдного неробу, але здїбного до всього, знаного менї з розпустного житя. Осторожно вишукав я того молодця і представив ему чудову ситуацию, яку нагло витворила ему моя смерть. Я з'обовязав ся рішучо виречи ся житя, о скілько він додержить строго условий умови, котрі єму подиктую. І ось що ми рішили по розвазї: мнимого топільника наслїдком нещасливої пригоди зробили ми самоубийником. Сьвідчив про се лист, написаний мною в передоднь смерти до мого свояка, котрого я установив моїм унїверсальним спадкоємником. Инші докази, потрібні до остаточних цїлий слїдства, приходили в поміч завіщаню. На побережу Кесан мій свояк віднайшов навіть деякі мої річи, викинені морскими филями, розуміє ся, передовсїм мій портфель з урядовими паперами.

Тому що був се мій одинокий спадкоємник, єму дістануть ся доходи з моїх творів; і він виручить мене в їх квартальним поборі за відступленє одної четвертини для него, а три чвертини буде менї виплачувати.

Вкінци я повірив єму зовсїм право видавати всї невидані доси партиції яко одвічальному за них сторожеви.

В той спосіб, ласкавий пане, я написав вже по моїй смерти шість нових опер і не сподїваю ся зовсїм на них заперестати. Хочу здивувати весь сьвіт. Хочу, щоби весь сьвіт здивував ся числом творів, які я лишив для людства, заки покинув его. І тому працюю над тим завзято. Я небіжчик, але маю незвичайну житєву силу.

Що більше, від часу моєї смерти я витворив собі потреби і вимоги, яких нїколи не мав за житя. Маю плянтациї в Індиях, палату в Ріо, серай в Дамаску. Всї тї фантазиї коштують мене дуже богато. Отже мушу творити. Але стати мене на се аж надто. Думаю, що не було доси небіжчика, котрий так богато заробляв на житє.

На жаль і тому чародійному снови мусить щось недоставати. Пане, всї носимо наші нещастя в нас самих. Моїм нещастєм є то, що люблю Париж з его роскішним житєм, якого нїяке місто не може менї дати. Ах, Париж... Нема его анї в Індиях, анї в Ріо, анї в Дамаску, анї навіть в раю. Але пізна пора, ідім спати. Добраніч!

— Добраніч!

— Одеский „Українский клюб“ відбув в половині сего місяця перші в тім півроці загальні збори, на яких ухвалено між иншим, щоби рада старшин закупила для клюба в галицко-українськім відділі на одескій виставі деякі цікаві річи, як на пр. кілька чудових ваз, роботи фабрики Ів. Левиньского, та дещо з гуцульских виробів; для бібліотеки клюба знову ухвалено придбати більше книжок видання Тов. львівскої „Просьвіти“, та Тов. педаґоґічного, особично книжок для дітий, яких дуже мало є доси на російскій Україні, а в клюбі й зовсім нема. Щоби надати клюбови більше національного характеру, рішено прикрасити єго стіни портретами визначнійших українських діячів. Діяльність клюба буде така сама як в попереднім півроці. Справа з рефератами клюба ще не полагоджена; клюб буде уладжувати лише як до тепер музично вокальні вечері та драматичні вистави.

— В справі української торговельної школи у Львові. Першого жовтня с. р. входить в житє під фірмою тов. „Просьвіта“ українська школа торговельна, котрою заряджувати буде куратория, зложена з відпоручників центральних українських товариств просьвітних і економічних у Львові і тих товариств та приватних осіб, котрі причиняти ся будуть більшою сумою на удержанє школи. В свій час комітет для заснованя школи відносив ся до більших українських фінансових товариств і інституций у Львові і на провінциї з прошенєм о деклярованє певної суми на удержанє школи. Однак богато товариств не тільки не деклярували жадних сум на удержанє школи а навіть не прислали комітетови відповіди на письмо. З огляду на те, що школа торговельна входить в житє вже 1 жовтня с. р., що введенє її в житє вимагає великих одноразових видатків, а удержанє школи в протягу року виносити буде суму около 15.000 К, дотеперішні-ж деклярациї товариств на сю ціль не виносять і половини потрібної суми, — ще раз звертає ть ся сею дорогою комітет до товариств і приватних осіб з прошенєм о деклярованє иа удержанє школи більшої суми одноразово або щорічними датками аж до часу, коли школа не буде мати забезпеченого єствованя з публичних фондів. Повторяти тут всї мотиви, які заставили тов. „Просьвіту“ підняти ся ініциятиви заснованя школи і доказувати вагу сеї школи для наших товариств економічних — хиба не потрібно. Справа ся так ясна і важна для всеї суспільности, що кожде народне товариство повинно би прийти з помочию з власної ініцияmиви, не жлучи аж доки до него звернуть ся о поміч, а тим більше повинні се зробити товариства економічні, яких справа торговельної школи мусить безпосередно обходити. Деклярованy суму в цілости або частями треба прислати до Краєвого Союза кредитового на книжочку вкладкову ч. 3360.

— Самоубийство. До готелю „Під угорскою короною“ при ул. Жовківскій заїхав оногди в полудне якийсь молодий порядно одягнений мужчина а найминши комнату, замельдував ся під іменем Тадея Мойсевича, торговельника збіжа з Домброви в західній Галичині. Відтак післав кельнера по дві „бомби“ пива і пять папіросів та казав збудити ся о 5 год. по полудни. Коли о тій порі хотіли єго збудити, застали єго вже мертвого. Самоубийник лежав на постели з простріленим виском, а побіч него лежав бравнінґ малого калібру. Самоубийник міг мати літ 26 до 28, не позіставив ніякого письма. Знайдено при нім лиш кілька карток заадресованих: „Станислав Цщак, занятий в склепі при ул. Галицкій ч. 21“. Впрочім не полишив нічого, що могло би показати, хто він був. На нічній шафі полишив 1 корону і дві дрібні італіяньскі монети. Тіло самоубийника відставлено до заведеня судової медицини.

Телеґрами.

Київ 23 вересня. Вчера по полудни відбув ся похорон Столипіна при великій участи публики, депутаций, міністрів і инших достойників. На памятник для Столипіна наспіло вже богато складок. На памятнику мають бути вириті слова, котрі Столипін висказав одного разу в думі: Вам потреба великих заворушень, нам — великої Росії.

Париж 23 вересня. Поліция арештувала двох мантиїв, котрі тутешним дрібним капіталістам продавали акциї не єствуючих товариств і вимантили в той спосіб 2 міліони франків.

Кечкемет 23 вересня. О 3-ій год. над раном дало ся тут чути слабе землетрясенє. Позаяк професор Габеніхтс з Ґоти заповів на день 22 с. м. землетрясенє, то богато жителів перебуло ніч під голим небом.

Париж 23 вересня. До Аґ. Гаваса доносять з Тетуану, що ходить там чутка, що ґен. Альфан лагодить занятє Тетуану. На іспаньский відділ войска в дорозї до Мелілї напали Марокканці і забрали 115 вояків до неволї. Вість о тім ходить між туземцями.

Константинополь 23 вересня. Зачувати, що з причини вказівок турецкого правительства залишено бойкот Італіяньців в Тріполісї.

Константинополь 23 вересня. В окружній ноті заявила ся порта, що доки справа кретийска не полагоджена, доти буде тревати бойкот Греції. Крета може одержати лиш автономію але кретийска република єсть виключена.

Ціна збіжа у Львові.

дня 22-го вересня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·30	до	12 50
Жито	9·70	„	10·00
Овес	7 60	„	7 80
Ячмінь паший	7·50	„	8·—
Ячмінь броварний	8·50	„	9 30
Ріпак	14·75	„	15 —
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	13·—
Вика	8·50	„	9 25
Бобик	8·—	„	8·25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	75·—	„	85·—
Конюшина біла	110 —	„	130·—
Конюшина шведска	80 —	„	90 —
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

Дирекция загального краєвого шпиталю у Львові пише: На підставі осягнених досьвідів стверджуємо згідно з правдою, що природна гірка вода **Франц Йосифа** яко певне лагідно ділаюче розвільняюче средство заслугує на особливу увагу.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского

ЗАМІТНА. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/8 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·15**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25
§) Від 18/8 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави руської (лиш в неділі).

До Яворова: 8·20, 600.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·32**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **222**, 550, 730, **9**, 1015, **130**, **2**, 5·48, 715†) **8·25**, 950.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 1010†), 1030.
†) з Красного.

З Черновець: 1205, 545†), 8·05, 10·25*), 205, 5·52 **626**, 934
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·06.
§) Від 18/8 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личакіе:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.